

Mar, og Kommuneraadet skal være fuldstændig raadig over deres Indhold. Medens Loven af 1873 giver Kommunalbestyrelsen Ret til at fastsætte en saadan Vedtægt under Indenrigsministeriets Sanktion, saaledes at Indenrigsministeriet kan udøve den fornødne Kontrol med Vedtægtens Indhold og forhindre, at den kommer i Lie, hvis dens Indhold ikke er saaledes, at det findes at kunne passere, saa bliver derimod Følgen af den Bestemmelse, der er foreslaaet i Forslaget, som det foreligger vedtaget af Folketinget, den, at Kommunalbestyrelserne blive fuldt eneraadige over, hvorledes disse Vedtægter skulle se ud. Dette er en Bestemmelse, som jeg ikke kan gaa med til. Det er et Forhold, som, naar det skal ordnes, vil trænge til at ordnes under sædvanlig Kontrol, saaledes at der maa kræves en saadan fra Ministeriets Side, men der er tillige ved den Bestemmelse, som er vedtagen i Folketinget, den store Mangel, at disse Vedtægter skulle revideres hvert 5te Mar, og Følgen deraf vil blive den, at disse Værts-husholdervedtægter ville komme til at spille en stor Rolle i alt Fald i Byerne og ogsaa paa Landet med Hensyn til Valget af Medlemmerne til de kommunale Forsamlinger. Dette Forhold anser jeg for ganske særlig uheldigt. Der er altsaa her givet Lovforslaget en Affattelse, som jeg ikke kan tiltræde, men om hvilken jeg tillige tror at turde sige, at de Mangler, den lider under, ere ret øjensynlige. Jeg skal dog tilføje, at skønt Regeringsforslaget begrænse Vedtægterne til at gælde for Byerne, har jeg i og for sig ikke noget imod at optage Tanken om, at lignende Vedtægter ogsaa kunne gælde for Landet, men jeg opponerer mod den Form, man har givet Bestemmelserne i Folketingets Affattelse.

Et andet Hovedpunkt i Forslaget her vedrører Meddelelsen af Afdomsterne. Der gik, som jeg nævnede, Regeringsforslaget ud paa, at Afdomsten i alle Tilfælde skulle være afhængig af Bevilling, Folketinget foreslaar, at Afdomsten i alle Tilfælde skal meddeles af den kommunale Bestyrelse. Dette er i vor Næringslovgivning noget ganske nyt. Det har hidtil været Regel, at Næringsadkomsterne altid meddeles af Øvrigheden og for Bevillingens Vedkommende af Ministeriet. Noget andet er det, at navnlig for Bevillingernes Vedkommende, altsaa der, hvor der er Tale om at træffe et Valg mellem flere, der søge Afdomsten, har Ministeriet altid været villigt til at give vedkommende Kommunalbestyrelse Beslighed til at udtale sig, inden Bestemmelse blev taget, og der vilde ikke være noget til Hinder for,

hvad der allerede, tror jeg nok, var foreslaaet i Regeringsforslaget, at man paa laade den Myndighed, der skulle meddele Bevillingen, en Forpligtelse til at indhente en Erklæring fra vedkommende Kommunalbestyrelse. Men ganske anderledes stiller det sig, naar man vil lægge selve Afgørelsen i Kommunalbestyrelsens Haand, dertil kan jeg ikke gaa med. Jeg skal ikke komme ind paa, hvorvidt de nuværende Kommunalbestyrelser ere i Stand til at maatte denne Opgave, men det er tilstrækkeligt for mig at henvise til, at vi ikke have nogen Sikkerhed for, hvorledes Kommunalbestyrelserne ville blive sammensatte i Fremtiden, og at vi derfor have Lov til i alt Fald at udtale en Frygt for, at Kommunalbestyrelserne i Fremtiden ville blive ganske ude af Stand til at varetage dette Hverv. — For mig kommer hertil særlig dette, at en saadan Ordning som den her foreslaaede er et Brud paa det almindelige Princip med Hensyn til Afdomsters Meddelelse vedrørende Næringslovgivningen; det er det første Skridt, hvorved man gaar bort fra den nu bestaaende Ordning, at disse Afdomsters Meddelelse er en Øvrigheds-sag, og jeg frygter meget for, at hvis man paa dette endogsaa meget vanskelige Omraade gik til at lade Sagen gaa over i Kommunalbestyrelsernes Hænder, vilde det ikke alene være det første Skridt, men ganske sikkert heller ikke blive det sidste Skridt.

Jeg skal endelig fremdrage et tredie Punkt, der har voldt nogen Vanskelighed, det er Forholdet til Forbrugsforeningerne. Naar man vil søge at begrænse Udøvelsen af Næringslovgivningen, der bestaar i Retten til Udsænkning af stærke Drikke eller til Handel dermed, og navnlig begrænse Afdgangen hertil paa Landet, saa er det sikkert nok, at man ikke der ved Siden af kan beholde den nuværende Regel, hvorefter enhver Forbrugsforening kan erhverve Ret til at fordele Brændevin ved at løse Næringsbevis i Genhold til Lov af 2den Juli 1870. Det forekommer mig klart, at naar man holder Afdgangen aaben for Forbrugsforeningerne i saa stor Maalestok, som det skal være, nytter det kun lidet, at man søger at begrænse Udøvelse af Næringslovgivningen paa anden Maade, og det var derfor i Regeringens Forslag foreslaaet, at Retten for Forbrugsforeningerne til at fordele Brændevin i Fremtiden skulle bortfalde. Dette har man ikke kunnet gaa med til i Folketinget, man har derimod foreslaaet, at Forbrugsforeningerne skulle kunne faa denne Ret, og de bestaaende Forbrugsforeninger kunne beholde denne Ret, naar Kommunalbestyrelsen gav sit Samtykke dertil. Det er en Bestemmelse, der for saa vidt